

"Det er bare mænd"

En dag i mandeværkstedet på Humlebæk Dagcenter

Man fornemmer det med det samme, man træder ind ad døren. Der er noget i luften - mandehørm? Nej, egentlig ikke. Det er nærmere lugten, der omslutter én. Lugten af træ. Nyt træ, høvlspåner og slibestøv. Og maskinerne! Der er da vist kommet et par nye til på det sidste? Det klør i fingrene for at komme til at prøve. Minderne går halvanden menneskealder tilbage til sløjdtimerne i skolen, der alle blev indledt med et militærisk brøl fra læreren, som vist i virkeligheden var meget flink: "Ned-bag-høvlbænkene-og-stå-ret!" Og lidt efter: "Rør!" Hvilket absolut ikke var et signal til, at vi nu måtte begynde at røre ved noget som helst. Det kunne først ske efter en lang og minutiøs instruktion. Den gik jo nok ikke i dag.

Men lugten af træ, den kan man stadig blive nærmest salig af. Synet af det smukke, glatte træ, som er blevet - næsten eller fuldstændig - som man vil have det. Man husker iveren efter at komme i gang; med noget nyt eller gøre et arbejde færdigt.

Følelsen af selv at skabe noget, der kan bruges til noget. Engang i midten af sidste århundrede var det en

gammel stol, der er blevet som ny igen, en skål, drejet på drejebænken eller måske netop en hylde hjem til køkkenet.

Men hvorfor et mandeværksted? Det er der er også nogle kvinder, der spørger om, mukker over - "Jeg kan da håndtere en høvl så godt som nogen mand. Og jeg kunne da også godt tænke mig at lære, at dreje i træ!".

Trine, leder af dagcenteret siger: "Vi skal have et mandeværksted, fordi flere mænd har givet udtryk for, at det er et stort ønske". Og fordi man nogen gange må forskelsbehandle netop for at skabe lige muligheder. Dagcenteret befolkes i overvejende grad af kvinder - måske fordi kvinder er mere tilbøjelige til at søge socialt samvær - og derfor er der flest, eller kun, kvinder på vores forskellige aktiviteter. Det er ikke fordi mændene har noget mod kvinder, som sådan, men nogle gange er det altså rart bare at være sammen med nogen, der tænker ligesom en selv, er der mænd som har sagt. Med en aktivitet udelukkende for mænd, håber Trine at få "lokket flere mænd ud af busken", få dem til at benytte sig af dagcenteret og få del i den livskvalitet, som det sociale samvær giver.

Men tilbage til mandeværkstedet, henne om hjørnet, nede i kælderen. De to lokaler - et til trædrejning og et til alt det andet - er professionelt indrettet og værktøjet hænger sirligt ordnet på hver sin plads. "Ellers kan man jo ikke finde noget, når man skal bruge det, kan du jo nok forstå". Maskiner og værktøj skal vedligeholdes og passes ordentligt, og ude i drejeværkstedet er to mand i gang med at skifte en drivrem på den ene drejebænk, som i øvrigt er

en gave fra Ældresagen. Donationen har været med til at sætte det hele i gang og Dagcenteret har spædet til fra værdigheds-puljemidlerne.

På bordet midt i lokalet ligger der i dag en stor sort finérplade. Den skal blive til en kasse til en havegrill, og for en stund overdøver rundsavens brøl den tekniske snak om dimensioner og snit. For alt, eller næsten, er muligt her i mandeværkstedet. Men den store interesse for de fleste er dog trædrejning. Og hvad kan det ikke blive til – skåle i eksotiske træsorter, en plantepind, en øloplukker. Arbejdstegningerne ligger klar på høvlbænken, eller inde i hovedet. Her er fantasi og faglig dygtighed er to sider af samme sag. En af nybegynderne kommer stolt og viser sit seneste værk frem til skue og beundring, en lille bakke drejet i træ. "Han er naturtalent", bliver

der sagt. "Han har kun prøvet det to gange". Og sådan er det: Her kommer både garvede, dybt professionelle håndværkere og glade amatører. Men fælles for dem alle er lysten til at bruge og dele viden og erfaring. Og nogle gange er man her for at få lavet noget, andre gange er man her "bare" for fællesskabet og hyggens skyld, eller for at få gode ideer. Her arbejdes og diskuteres fagligt, men "dagen" sluttet altid med en fællessnak om alt mellem himmel og jord - kvalitetsværktøj og det billige og ubrugelige skidt, man kan købe i byggemarkederne, problemer med store lastbiler, der ødelægger vejene, politik og meget, meget andet...

"Nå men, nu må man jo også se at komme hjem" er der så en, der siger, og snakken dør ud med et: "Så kan vi jo sige, at vi har været her" - sagt med et lunt smil. For det er en underdrivelse, som vel bedst kan tolkes noget i retning af: Det har været hyggeligt og lige tilpas, og det er præcis derfor, vi står her hver tirsdag kl. 10.

